

HRVATSKA ZAJEDNICA FRANCUSKE, SOLIDARNOST FRANCUZA I MOBILIZACIJA INTELEKTUALACA U PRILOG HRVATSKE TIJEKOM RATA

Uoči agresorskog i osvajačkog rata protiv hrvatskih zemalja bivše Jugoslavije, bilo bi netočno tvrditi da je hrvatska stvar bila u prvi mah dobro shvaćena u službenim krugovima Francuske s obzirom da su veliki mediji održavali, dapače otvoreno, neprijateljsku klimu. Istina je da je antihrvatska propaganda imala svoj utjecaj, iskoristivši nedostatak informacija i podmitljivost novinarstva početkom prošlog stoljeća, i to već prije drugog svjetskog rata¹ a čija su zbivanja dala povoda novim predrasudama koje su mješale istinu i nadasve neistinu. Filtriranu informaciju od glavnih medija stalno je podržavala ista nijekanja i antihrvatske predrasude tijekom zadnjih godina 20. stoljeća.² U takvim okolnostima, i suočena s gotovo sistematskim ocrnjivanjem, malobrojna i neorganizirana hrvatska dijaspora u Francuskoj nije nikada imala priliku iznijeti u javnoj raspravi svoj dio istine. Hrvatska nacionalna povijest bila je uvijek pisana od drugih i karikirana od autora koji su se zadovoljavali s prepričavanjem okružujuće dezinformacije. Čak i sveučilište je bilo zatvoreno za svako neugodno povijesno istraživanje koje je imalo za cilj samo provjeriti, sa znanstvenom dosljednošću, činjenice koje nikad nisu utvrđene u protuslovnoj analizi, ili samo iznijansirati neprestano osuđivanje cijele jedne ljudske zajednice. U takvim prilikama, ne treba se baš čuditi što je na tlu Francuske desetak pripadnika ove zajednice platilo životom njihovom uistinu miroljubivo, protivljenje diktaturi koja ih je primorala na progonstvo.³

Već koncem 1990. godine odlučeno je da se mobilizira sposobnost organiziranja i izražavanja zajednice, neovisno o političkim mišljenjima, vjerskim uvjerenjima ili filozofskim nazorima pojedinaca. Kako bi se ujedinile inicijative pojedinaca i šesdesetak raznih postojećih društava u Francuskoj,⁴ stvorena je, na primjeru, nekih drugih zajednica, federativna struktura u obliku Predstavničkog Vijeća Hrvatskih Institucija i Zajednice Francuske, sa svrhom obrane i zastupanja pred vlastima, javnim mnjenjem i medijima, pa možda i pred sudom, interese zajednice zalažući se za obranu i priznanje Hrvatske kao države.⁵ Ovo Predstavničko Vijeće imalo je namjeru pristupiti svakoj nadnacionalnoj ustanovi koja ima iste ciljeve na europskoj ili svjetskoj razini. Ovo Vijeće odmah je pokrenulo dvostruku djelatnost, tumačenje kod svih dotičnih krugova i materijalnu pomoć žrtvama agresorskog rata.

¹ Mnogi autori su naglasili ovu podmitljivost, navodeći imena novina, novinara i osobe koje su na ovaj način nagrađene. Na ovom mjestu, F. FEJTÖ, Requiem pour un empire défunt (Requiem za pokojna carstva), ed. Lieu Commun, 1988, str. 327 i s. Također, ALBERT P., « La corruption du journalisme » (Korupcija novinarstva), Revue POUVOIRS, N° 31/1984 posvećena "Korupciji", gdje čitamo, str. 60: "Nakon pobjede 1918., u ranim dvadesetim godinama francuski tisak se stavio na " aukciju " svim zemaljama srednje Europe i Balkana zabrinutim za svoje interese ... ali jedna pravna uredba od 21. travnja 1939., izričito želi ograničiti stranu propagandu u francuskom tisku. "

² Dovoljno pogledati potpise članaka koji se bave pitanjima Jugoslavije u novinama kao što su *Le Monde* (Paul Yankovitch), *Le Figaro* (Mira Trajkovitch), *Le Point* (Kosta Kristitch) tijekom pedeset godina prošlog stoljeća. Ovim imenima treba pridodati još dva imena : Bočko Givadinovitch u vodstvu prvog kanala televizije (T.F.1) i Stanko Cerović na radiopostaji R.F.I. (*Radio France International*)

³ Uz to za vrijeme Titova posjeta 1977. g., po nalogu francuskih vlasti i pod nadzorom policije, 25 Hrvata bilo je internirano na otočiću Porquerolles.

⁴ Među njima je Udruga bivših studenata hrvatskih sveučilišta (AMCA), koja je djelovala na kulturnom planu, i Udruga Solidarnost Francuska-Hrvatska koja je okupljala sve volontere uključenih u humanitarnu pomoć.

⁵ Objavljena je u *Službenom listu* (Journal officiel) od 8. veljače 1991. godine.

1. Djelatnost prema medijima

Osim objavljenih članaka u pojedinim znanstvenim revijama, hrvatska stvar je bila i nepoznata i ozloglašavana u tisku, gdje je rubrika o Jugoslaviji bila vođena od otvorenih neprijatelja koji su desetljećima sijali dezinformacije.⁶ Pred ovom medijskom «blokadom» (bojkotom), Predstavničko Vijeće je objavilo već početkom 1992 g. svoj dvojezični bilten «Veznik» (Trait d'union), a društvo Solidarité France-Croatie (Solidarnost Francuska-Hrvatska) je pokrenulo godinu dana kasnije svoj bilten pod nazivom «Délivrance» (Oslobođenje). Od 1993 do 1995 g. objavljena su saopćenja («Brèves»), upućena posebno političkim i diplomatskim krugovima, a donosila su vijesti koje je francuski tisak prešućivao.⁷ Uostalom vrlo rijetko su novine objavljivale prigovore ili ispravke koje su im slali članovi hrvatske zajednice.

Što se tiče televizije, nakon opetovanih odbijanja da prime jugoslavenskog ambasadora u ostavci (B. Gagru) ili miroljubivog kosovskog disidenta Adema Demačija, dobitnika nagrade Sakharov u Strasbourgu 1990 g., koji je upravo izašao iz jugoslavenskih tamnica nakon 30 godina zatočenja zbog delikta mišljenja, sljedilo je odbijanje prenošenja na ekranima poziva društava hrvatske zajednice Francuske na humanitarnu i liječničku pomoć za Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Tek od studenoga 1991 g., nakon emisije Guillaume Durand na kanalu TV5, «Les absents ont toujours tort» («Odsutni su uvijek u krivu»), osjetila se neka evolucija.

Na radijskim postajama, osim rijetkih i kratkih intervencija tijekom 1991 g., trebalo je dugo čekati prije nego što je bilo moguće biti saslušan na France-Info (Jean-Luc Hess) ili na France Inter (Michel Polac).

2. Djelatnost prema političkim vođama

Predsjedniku F. Mitterrandu, čije je stajalište o Jugoslaviji bilo poznato, Predstavničko Vijeće je poslalo pismo koje je bilo pročitano isti dan (5. svibnja 1991 g.) tijekom manifestacije za mir i demokraciju u Hrvatskoj organizirane na Trocadéro-u (Esplanade des droits de l'homme). Jedno drugo pismo od 29 lipnja 1991 g., u obliku «Poziva vođama demokratskih država u svijetu» bilo je pročitano na isti datum i na istom mjestu. U međuvremenu, jedan Memorandum Predstavničkog Vijeća i podpisan od predstavnika hrvatskih i slovenskih zajednica Francuske i Europe, poslan je 24. svibnja 1991. g. predsjedniku francuske države i dvadesetorici visokih ličnosti cijeloga svijeta,⁸ s upozorenjem na opasnosti koje su prijetile

⁶ Novine *L'Ouest-France* i *Le Quotidien de Paris* bile su su najvjernije novinarskoj etici i deontologiji. Kad je veleposlanik Jugoslavije B. Gagro, javno izrazio neslaganje s drakonskim politikom vlade u Beogradu, njegovo pismo ostavke od 23. rujna 1991., nisu objavile ni agencija AFP niti bilokoje drugo novinsko tijelo..

⁷ Upravo u ovo vrijeme objavljen je određeni broj knjiga, među kojima i ona A. Finkielkrauta, *Comment peut-on être Croate ?*, (Kako netko može biti Hrvat ?), P. Garde, *Vie et mort de la Yougoslavie* (Život i smrt Jugoslavije), G. Péroche, *Histoire de la Croatie et des nations slaves du sud* (Povijest Hrvatske i južnoslavenskih naroda), M.D. Grmek – M. Gjidara - N. Šimac, (*Le nettoyage ethnique – Documents historiques* (Etničko čišćenje - povijesni dokumenti).

⁸ Među kojima papi Ivan Pavao II, JP de Cuellar (UN), Jacques Delors (Europska komisija), G. Bush (SAD), C. Lalumiere (Vijeće Europe), E. Baron Crespo (Europski parlament), J. Martenson (Ljudska prava UN-a), E. Cresson (Prva ministrica Francuske), predsjedniku A. Poher (Senat) i Fabius (Nacionalna skupština), gospodi J. Lecanuet i M. Vauzelle (predsjednicima odbora vanjskih poslova Senata i Narodne skupštine), D. Jacoby (Međunarodna federacija za ljudska prava), J. Major (britanskom premijeru), D. Hogg (Ministarstvo vanjskih poslova), H. Kohl (njemačkom kancelaru), F. Gonzalez (španjolskom premijeru), J. Andreotti (talijanskom premijeru), J. Antall (mađarskom premijeru).

demokratskim procesima u bivšoj Jugoslaviji, izopačivanje federalizma, nepovratnost izbornih opcija u Sloveniji i u Hrvatskoj. Europska komisija u Bruxelles-u je isto tako bila upoznata s predstojećim vojnim nasiljima protiv Hrvatske.

Usporedno s tim, desetak francuskih parlamentaraca koji su predstavljali sve političke skupine došle su u misiju u Hrvatsku,⁹ a sredstva prijevoza i boravka ponekad je organiziralo Predstavničko Vijeće iz Pariza, zahvaljujući uspostavljenim vezama u posjećenim krajevima. Neki od njih su također interpelirali tadašnju francusku vladu,¹⁰ a šesdesetak je parlamentaraca potpisalo je Peticiju za mir u Hrvatskoj (26. veljače 1993. g.). Bilo je i mnogih zasebnih susreta s više narodnih zastupnika, s članovima grupa parlamentarnog prijateljstva Francuska-Hrvatska i Francuska-Bosna i Hercegovina Narodne Skupštine (14. veljače, 9. ožujka i 8. lipnja 1994. g.), s predsjednikom V. Giscard d'Estaing-om (11. siječnja 1994. g.), sa zastupnicima Korzike (10. svibnja 1994. g.), s Međunarodnom interparlamentarnom Unijom u prisustvu delegacija iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine (Bruxelles, 27-30. travnja 1994. g.). Treba isto tako spomenuti peticiju koju je Predstavničko Vijeće uputilo premijeru E. Balladuru (17. travnja 1994. g.).

3. Djelatnost prema javnom mišljenju i podrška intelektualaca

Nemoguće je nabrojiti konferencije, sudjelovanja na seminarima i na debatama organiziranim na francuskim sveučilištima (Sorbonne, Assas, Cergy-Pontoise, Orléans, Ecole Normale Supérieure, Ecole Pratique des Hautes Etudes en Sciences Sociales, itd.) ili na stranim sveučilištima (Fribourg u Švicarskoj, Université libre de Bruxelles) ili u velikim knjižarama (FNAC Orléans i Nancy, L'Harmattan u Parizu), susrete s drugim dijasporama (kosovskom, mađarskom) u Francuskoj ili u Švicarskoj (Lausanne), diskusije-dijaloge u Centru Rachi u Parizu (oko profesora R.Israel) o nacionalnom pitanju i o manjinama, ili intervencije u raznim klubovima (Rotary, Lion's, Kiwanis, club Unesco, club «Uniques» u Parizu), ili drugim sličnim grupama (Gaulisti iz Mouvement Initiative et Liberté), te suradnju i kontakte s mnogim humanitarnim društvima iz cijele Francuske (posebno Pharmaciens /Ljekarnika/ et /i/ Médecins sans frontières /Liječnika bez granica/, Architectes /Arhitekata/ et /i/ Juristes sans frontières /Pravnika bez granica/, Fraternité Catalogne-Croatie /Bratstva Katalonije-Hrvatske/, Pelican, Nouvelle Solidarité /Nove Solidarnosti/, lokalne sekcije Ligue des droits de l'homme /Društvo Prava čovjeka/, itd.).

Nekoliko je kršćanskih zajednica (katoličkih i protestantskih) ponekad željelo biti informirano, više u provinciji nego u Parizu. Nakon što je Predstavničko Vijeće uputilo

⁹ Među onima koji su stvarno bili zabrinuti za ozbiljnost situacije u bivšoj Jugoslaviji te bili svjesni stvarne veličine diplomatske zbrke, treba spomenuti među ostalima, JF Deniau, C Boutin, M. Jobert., A. Lamassoure, B. Stasi, M. Vauzelle, G. Fuchs, Ph. Herzog.

¹⁰ Osobito J.C. Mignon, Question orale (Usmeno pitanje) N° 229, J.O. du 19 avril 1990, i X. Deniau, Question orale (Usmeno pitanje) N° 45263, J.O. du 8 juillet 1991. Zastupnik A. Vivien predao je M. Rocard-u, Prvom ministru, pismo i jedan dosje u kojem se ukazuje na ozbiljnost jugoslavenske krize i rastuće opasnosti za Europu (2. prosinca 1989. i 7. siječanj 1990). Isti zastupnik, koji je postao državni tajnik za vanjske poslove, poslao bilješke ministru vanjskih poslova R. Dumas (3. lipnja i 29. srpnja 1991. godine). Kontakti uspostavljeni sa službama Quai d'Orsay do kraja 1990. godine, ponovo se nakon toga obnavljaju.

biskupima Francuske „Poziv“ 2. kolovoza 1991. g. (ponavljan 5. prosinca), Plenarna skupština biskupa objavila je 30. listopada 1991. g. Deklaraciju podrške Hrvatskoj.¹¹

Tijekom ovih godina, Predstavničko Vijeće je umnogostručio javne intervencije gdje su bile tražene (Bourse du travail /Burza rada/ i Arche de la Défense u Parizu, općinama ili drugdje kao na primjer u Nantes-u i okolici, u Laval-u, Orleans-u, Marseille-u, Lille-u, Metz-u, Mulhouse-u, i u desetak drugih mjesta u provinciji), ne zanemarujući uspostavljanje veza s pojedinim gospodarskim i trgovačkim krugovima, imajući u vidu moguće buduće projekte u Hrvatskoj.

Jedna druga inicijativa odnosila se na koordiniranje sudskih postupaka koje su poduzela veleposlanstva Hrvatske, Makedonije, Bosne i Hercegovine i Slovenije, u svrhu zamrzavanja imovine bivše Jugoslavije u nekoliko francuskih banaka i ukidanja bankarske tajne na računima otvorenim u ime te države, u korist država nastalih njezinim raspadom. Prizivni sud Pariza prihvatio je ove zahtjeve odlukom od 27. veljače 1997. g., a zatim ih potvrdio Vrhovni (kasacioni) sud.

Osim ovih javnih kampanja tumačenja od 1990. do 1995. g. pa i poslije, bilo je organizirano više od dvadesetak masovnih okupljanja u Parizu (Place du Panthéon, Trocadéro, Centre Beaubourg, Assemblée Nationale), na kojima su nam se pridruživali predstavnici mnogih drugih dijaspora (kosovske, makedonske, slovenske, bosanske muslimanske, baltičke, mađarske). Usprkos manjkavog ili slabog medijskog izvješćivanja, mnogo je intelektualaca progovorilo na tim skupovima, posebno u povodu Apela upućenih vladama Europe i svijeta.¹² Slične manifestacije održale su se u Strasbourgu, u Maastrichtu prilikom summita predsjednika država i vlada, kada su prosvjednici upućeni od policije prema stadionu (koji podsjećaj na simbol), gdje su bili konfinirani daleko od mjesta sastanka Europskog Vijeća.

Nekih od najuglednijih suvremenih umova zauzeli su se za napadnute zemlje i njihova pučanstva. Stav koji su zauzeli nije proizlazio iz nekog sentimentalizma, ili traganja za praznom slavom glumačkih zvijezda, niti iz neke bezuvjetne pristranosti. Poticali su raspravu u javnosti s odvažnošću, odmjerenošću i razboritošću, polazeći od realnosti činjenica, od prethodnog proučavanja povijesnih činjenica, objektivno i savjesno, bez predrasuda, iznad stereotipa i otrcanih tvrdnji koje se prenose bez provjeravanja i kritičke prosudbe.

Vođeni razumom i u skladu njihovim humanističkim i univerzalističkim zalaganjima, ovi su intelektualci podsjetili Francusku, Europu i moćnike svijeta na njihove odgovornosti i na

¹¹ Hrvatska zajednica našla pravu naklonost kardinala Lustiger i Mons. Albert Rouet koji su, u ime biskupije Pariza povjerali hrvatskoj katoličkoj župi koja postoji više od 50 godina, a još uvijek je bila bez vlastitog molitvenog prostora, crkvu slavenskih svetaca Ćirila i Metoda u 20. arondismanu a koja nije bila u upotrebi, i bila osuđena na rušenje i propast, hrvatski vjernici i radnici je obnovili, dogradili i vratili kultu, uglavnom svojim sredstvima i svojim radom i to u vrijeme kada im je bilo potrebno pomoći obnoviti ruševine stotine crkava i kapela uništenih u regijama iz kojih potječu. Obveze preuzete u 1990., koje vežu nasljednike i institucije su stavljanje u pitanje od strane aktualnih biskupijskih tijela, koja nisu više animirana istim osjećajima, i koja žele ova dobra, koja su dobro i lijepo uređena i koja izazivaju zavist pa tako sada zahtijevaju ukidanje hrvatske župe i odlazak katoličke misije u Parizu, koja se također brine za zajednice u sjevernoj i istočnoj Francuskoj.

¹² Među najustrajanima su A. Finkielkraut, P. Bruckner, Fejtö F., A. Le Brun, J. Julliard, P. Garde. Njihov "Poziv", objavljen u *Le Figaro*, 23. lipnja 1992. godine potpisali su ga također J. Friedel, A. Frossard, A. Minkowski, O. Mongin, P. Thibaud, F. Furet, H. Carrère d'Encausse. Među političarima koji su govorili 25. lipnja 1992. godine, na trgu Panteona, bio je JM Daillet, zastupnik Manche-a i potpredsjednik kršćanske demokratske International, B. Stasi, zastupnik Marne, H. Bouchardeau, zastupnica iz Doubs-a i bivša ministrica. Također je govorio, u ime Liječnika bez granica, R. Brauman.

svečano proglašena obećanja nakon pobjede nad smrtonosnim ideologijama. Odbacujući svaku intelektualnu udobnost, podsjetili su da su upravo ugrožene najdragocjenije vrijednosti civilizacije i slobodnog svijeta, ukazujući sve što je još moglo pogoršati bilancu završavajućeg stoljeća. Hrabro su osporili falsificiranu memoriju, nerazumjevanjet prošlosti i pozvali su na razumjevanje sadašnjosti, na iskreno shvaćanje drama koja se ponavljaju na kontinentu.¹³

Odbijajući krenuti u suprotnom smjeru od povijesti, znali su dotaknuti ono najplemenitije i najbolje u srcu i duhu njihovih suvremenika, među pučanstvom i u krugovima odgovornim za zajedničke sudbine.

Treba zahvaliti ovim velikim glasovima, solidarnim s Hrvatskom i Bosnom i Hercegovinom u nevoljama, da se konačno došlo do svijesti u Francuskoj, jer su znali identificirati i reći pravovremeno ono što je bilo u pitanju na pragu napokon izmirene Europe.

4. Humanitarna djelatnost

Prije svake druge organizacije, hrvatsko Predstavničko vijeće je sakupilo od ožujka 1991. g., u nekoliko mjeseci, gotovo 450.000 eura (3 milijuna ondašnjih franaka). Zatim je pokušalo, u početku bez velikog uspjeha, mobilizirati službene ili privatne velike humanitarne organizacije, pokretanjem operacije «SOS Croatie» u pariškoj okolini, prije nego što ju je proširio na provinciju. Iz svih pokrajina Francuske,¹⁴ konvoji su tada odlazili prema pučanstvima u nevolji u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini, gdje je već u listopadu 1991. g. desetak hrvatskih naselja oko Ravna (u istočnoj Hercegovini) bilo opustošeno ratom koji se nekoliko mjeseci kasnije proširio na ostalu Bosnu.

Između kolovoza 1991. i srpnja 1996. g., 457 teških kamiona (od 22 do 38 tona) otpremljenih troškom Predstavničkog Vijeća (u iznosu od 30.000 eura) i preuzeti od hrvatskih službenih organizama pomoći za stotine tisuće izbjeglica i raseljenih osoba. Poslije srpnja 1996., još je 45 velikih teretnjaka i 60 kombija upućeno u zemlje žrtve rata. Ukupno, ova je pomoć predstavljala 993 kamiona od čega 762 velikih tegljača (500 namjenjenih samoj Hrvatskoj) i 231 kombija. Treba navesti i 180 tona lijekova, raznih aparata i oprema otpremljenih iz Pariza, sakupljenih i pripravljenih od volontera humanitarne sekcije Predstavničkog Vijeća. Vijeće je uostalom isplatilo gotovo 600.000 eura za troškove otpreme i carine, za upravne izdatke i razne formalnosti.

Da bi se ocjenila veličina zadatka, dovoljno je podsjetiti da su predstavnici humanitarne sekcije bili u stalnom kontaktu sa stotinjak udruga raspodjeljenih u 80 gradova Francuske, od kojih su dvije trećine činili Francuzi volunteri, i ostali su bili Hrvati ili Francuzi-Hrvati. Jer je javno mnijenje bilo osjetljivo, isto tako francusko pučanstvo pokazalo se izuzetno zauzeto,

¹³ Dovoljno je spomenuti neke od tekstova koje su neki od njih objavili pod sljedećim naslovima: "Vukovar, Sarajevo, Grozni" (P. Bruckner), « Impossible neutralité » /Nije moguće biti neutralan/, (P. Canivez i G. Coq), « Les intellectuels, la politique et la guerre » /Intelektualci, politika i rat/, « L'affaire de tous » /To se tiče svih/, « L'injonction de Buchenwald », / Opomena iz Buchenwalda ", "« Crime parfait » /Savršen zločin/, « Les mots et la guerre » / Riječi i rat/ (A. Finkelkraut), « Un Pearl Harbor moral » /Jedan moralni Pearl Harbor/ (A. Glucksmann), « La chute de Vukovar » /Pad Vukovara/ (LL Lambrichs), « Guernica s'appelle aujourd'hui Vukovar » /Guernica se sada zove Vukovar/ (A. Le Brun).

¹⁴ Uglavnom iz Normandije, Bretanje i Vendée, Alsace-Moselle, Sjevera, Dauphiné, Korzike i Côte d'Azur (Francuske rivijere).

darežljivo i suosjećajno prema hrvatskim populacijama u nevolji, a što se i očitovalo osnivanjem desetaka humanitarnih udruga na cijelom teritoriju a ponekad primanjem djece ili čak cijelih obitelji. Od već spomenutog broja velikih transportera, njih 260 je doista poslužilo da se otpremi pomoć skupljena od ovih udruga, a one same su stavljene u vezu s hrvatskim prijevoznicima posredstvom Predstavničkog vijeća. U tom svojstvu, ove udruge su isplatile prijevoznicima gotovo 525.000 eura, što je svakako bila u to vrijeme znatna financijska podrška tom segmentu hrvatskog gospodarstva.

Ove akcije ne predstavljaju sav napor cjelokupne hrvatske zajednice i francuskih prijatelja iz svih sredina koji su sudjelovali u zamahu solidarnosti s Hrvatskom. Svemu što je ovdje navedeno, treba pridodati i bezbrojne izolirane, pojedinačne ili kolektivne inicijative. Nevolje rata omogućile razvijanje veza, ponovno otkrivanje smisla solidarnosti koja je još uvijek danas potrebna Hrvatskoj, osobito od Francuske i hrvatske dijaspore, jedne od najmnogobrojnijih u svijetu, prisutne pretežno u Europi, u Amerikama, Australiji i Novom Zelandu, i koja traži biti važan sudionik u životu domovine i njezinoj obnovi u svim područjima intelektualnog, ekonomskog, političkog i društvenog života.

Marc Gjidara
Profesor emeritus Sveučilišta Panthéon-Assas , Paris 2
Predsjednik Predstavničkog Vijeća
Hrvatskih Institucija i Zajednice Francuske

Pariz, 10/02/2011